

บทที่ 1

บทนำ

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า หลักสำคัญของการเลี้ยงสัตว์นั้นต้องมีพันธุ์สัตว์ อาหาร และการจัดการที่ดี เพื่อลดต้นทุนในการผลิต แม้ว่าการเลี้ยงสัตว์ในประเทศเราจะเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วก็ตาม แต่ก็ยังประสบปัญหาเรื่องต้นทุนการผลิตที่ยังคงสูงกว่าในต่างประเทศ และสาเหตุสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้ต้นทุนการผลิตสัตว์สูง โดยเฉพาะสุกรคืออาหารที่ใช้เลี้ยง ซึ่งนอกจากจะมีราคาแพงขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว เกษตรกรยังต้องเผชิญอยู่กับปัญหาอื่น ๆ อีก เช่น วัตถุดิบอาหารสัตว์มีคุณภาพต่ำเนื่องจากสารพิษจากเชื้อรา หรือเก็บไว้นานเกินไป ปัญหาการปนเปื้อนวัตถุดิบอาหารสัตว์ เช่น มีการใช้เปลือกหอยปนปนในปลาป่น หรือมีการใช้แกลบอบคและหินปูนปนในรำละเอียด ทำให้คุณภาพอาหารสัตว์ลดลง ยังผลให้สัตว์มีอัตราการเจริญเติบโตต่ำ อัตราการตายสูง และให้ผลผลิตได้ไม่ดีเท่าที่ควร (อุทัย, 2538) ดังนั้นจึงได้มีผู้พยายามค้นหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้อัตราต้นทุนในการผลิตสัตว์ลดลง เช่น การหาวิธีในการปรับปรุงวัตถุดิบอาหารสัตว์ให้มีคุณภาพดีขึ้น สัตว์สามารถที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น โดยพยายามหาแหล่งวัตถุดิบอาหารอื่น ๆ หรือผลพลอยได้จากโรงงานอุตสาหกรรมทางด้านเกษตรที่มีราคาถูก เป็นต้น

การเลี้ยงสุกรก็เหมือนกับสัตว์เลี้ยงทั่วไป จะประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ พันธุ์สุกร อาหาร และการจัดการที่ดี แต่ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการผลิตมากที่สุดคืออาหาร โดยต้นทุนการผลิตสุกรประมาณ 60-70 เปอร์เซ็นต์เป็นค่าอาหาร และประมาณครึ่งของค่าอาหารทั้งหมดเป็นค่าอาหารที่ใช้เลี้ยงสุกรรุ่น-ขุน (พิชัย, 2541; วิวิธน์, 2538; สุกัญญา, 2537) และในการพัฒนาการเลี้ยงสุกรนั้น กระแสความต้องการของผู้บริโภคนับว่ามีส่วนช่วยสร้างแรงผลักดันให้เกษตรกรมีการปรับตัวในเรื่องของพันธุ์สุกร อาหารและวิธีการให้อาหาร ซึ่งสุกรพันธุ์ต่าง ๆ ที่นิยมเลี้ยงในปัจจุบันได้รับการปรับปรุงพันธุ์ ให้มีสมรรถภาพการผลิต ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต การกินอาหาร อัตราการเปลี่ยนอาหาร และคุณภาพซากดีกว่าสุกรพันธุ์ในอดีตมาก แต่ปัญหาในการผลิตสุกรอีกประการหนึ่งของประเทศไทย คือสภาพอากาศที่ร้อนและมีความชื้นสูง ส่งผลให้สุกรเครียดและกินอาหารได้น้อยลง เนื่องจากสุกรพยายามลดการเคลื่อนไหวหรือกินน้ำมาก ๆ เพื่อลดอุณหภูมิในร่างกาย ทำให้สุกรได้รับอาหารไม่เพียงพอต่อความต้องการ ส่งผลให้อัตราการเจริญเติบโตลดลง (รัตนพงศ์ และลอเรน, 2538; อุทัย, 2537)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการผสมน้ำลงในอาหารชั้น 3 แบบ เปรียบเทียบกับการให้อาหารปกติ ซึ่งอาจเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้สุกรสามารถกินอาหารเพิ่มมากขึ้นในสภาพของอากาศที่ร้อน ซึ่งจะ

ทำให้สุกรมีอัตราการเจริญเติบโตดีขึ้น และยังลดการฟุ้งกระจายและการหกหล่นของอาหารซึ่งเป็นการช่วยลดต้นทุนการผลิตได้อีกทางหนึ่งด้วย

1.1 การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ :

1. เปรียบเทียบผลของอาหารข้น และอาหารข้นผสมน้ำแบบต่าง ๆ ต่อสมรรถภาพการผลิตซึ่งได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต อัตราการเปลี่ยนอาหาร ปริมาณอาหารที่กิน และ จำนวนวันที่ใช้เลี้ยงของสุกรรุ่นในช่วงน้ำหนัก 30-60 กิโลกรัม สุกรขุนน้ำหนัก 60-90 กิโลกรัมและสุกรรุ่น-ขุนน้ำหนัก 30-90 กิโลกรัม
2. เปรียบเทียบผลของอาหารข้นและอาหารข้นผสมน้ำแบบต่าง ๆ ต่อคุณภาพซาก ได้แก่ เปอร์เซ็นต์ซาก พื้นที่หน้าตัดเนื้อสัน ความหนาไขมันสันหลัง และคุณภาพเนื้อ ได้แก่ ติของเนื้อ การสูญเสียน้ำในเนื้อ ของสุกรขุนที่น้ำหนัก 90 กิโลกรัม

1.2 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงสมรรถภาพการผลิตและคุณภาพซากของสุกรรุ่นและสุกรขุนที่ได้รับอาหารข้นผสมน้ำ
2. เป็นแนวทางเลือกในการให้อาหารสุกรอีกวิธีหนึ่งที่สามารถเพิ่มปริมาณการกินอาหารของสุกรและช่วยลดการฟุ้งกระจายของอาหาร และปริมาณการสูญเสียของอาหารที่หกหล่นจากการกินของสุกร